

„Džiaugsmo ir ramybės Evangelija“

Vyresnysis Briusas D. Porteris

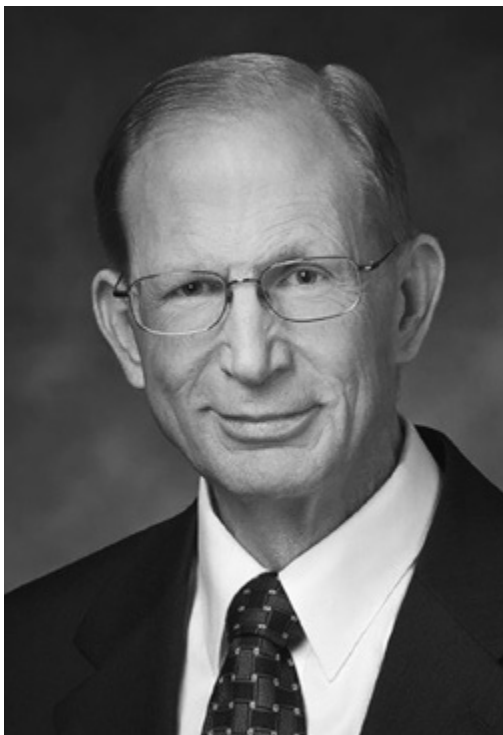
Rytų Europos krašto prezidentas

Esu be galo dėkingas už tai, kad Pirmoji Prezidentūra mane pašaukė tarnauti Rytų Europos krašto prezidentu. Kadangi didžiąją dalį savo profesinio gyvenimo leidau studijuodamas šios pasaulio dalies istoriją, kultūrą ir tarptautinius santykius ir dėl to, kad nuo 1995 m. iki 1997 m. tarnavau šio krašto prezidentūroje, be galo myliu šio krašto šalis ir jų žmones. Nors mūsų tuometinis biuras buvo Frankfurte, Vokietijoje, esu išmaišęs visą Rusiją, Ukrainą, Armėniją, Bulgariją, Turkiją ir Baltijos šalis. Džiaugiuosi, kad drauge su žmona Siuzana galiu gyventi tarp geranoriškų šio krašto žmonių.

Pradėdamas šį paskyrimą, noriu perteikti tokią paprastą žinią:

Jėzaus Kristaus Evangelija yra džiaugsmo ir ramybės Evangelija. Tai ne kaltės jausmo Evangelija, nes Kristus atėjo tam, kad panaikintų tą kaltę. Tai ne programų, statistikos, ataskaitų ir kitokių biurokratinių dalykų Evangelija, tai – paprastumo, tyrumo ir meilės Evangelija. Nors Bažnyčioje vykdomame tam tikras programas, rengiame ataskaitas ir atliekame kasdienes darbus, visa tai tėra mažmožis mūsų, kaip pastarųjų dienų šventųjų, gyvenime. Mūsų širdyse ir protuose ryškiau už visa kita turėtų šviesti Dievo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus meilė, o ne minėtieji dalykai.

Jėzus, kalbėdamas apie savo misiją išpirkti pasaulį, sakė: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu! Imkite ant

**Vyresnysis
Briusas D. Porteris**

savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mato 11:28–30).

Mes ateiname pas Kristų, kai visuomet Jį atmename, esame Jo liudytojai visame, ką sakome ir ką darome, ir žengdami gyvenimo keliu visuomet meldžiamės Tėvui Jo vardu. Vienas iš daugelio Jo vardų yra „Emanuelis“, arba „Dievas su mumis“. Jeigu žvelgsime į Jį tikėdami ir kupini nuolankumo, Jis mums suteiks paguodos ir ramybės. Mūsų širdis Jis pripildys džiaugsmo. Jis mums suteiks jėgų nugalėti pasaulį, atgailauti ir gauti nuodėmių atleidimą.

Mums augant Dievo ir Kristaus

pažinime, atsivers dangaus langai ir gausime dvasinių dovanų, atsakymus į maldas, pagalbą svarbiuose gyvenimo sprendimuose, meilę ir gailingumą visiems žmonėms bei stebuklingas išgydymo ir apvalymo dovanas. Jis bus mūsų dešinėje ir mūsų kairėje, ir Jo Dvasia bus mūsų širdyse, ir Jo angelai aplink mus, kad mus palaikytų. (Žr. DS 84:88.)

Visuomet siekime ir ieškome didžiausių Dievo dovanų. Visuomet Jam melskimės ir pažinkime Jo mylimąjį Sūnų, mūsų Išpirkėją. Visame sekime Kristaus pavyzdžiu ir visuomet Jį atminime. Liudiju, kad Jis gyvas ir myli mus tobula, begaline meile. Tegul jūsų širdyse per amžius gyvena Jo ramybė, paguoda ir džiaugsmas. ■

Naujas naudingas tinklalapis

Pristatome naują tinklalapį Bažnyčios jaunimui www.lds.org/youth/activities. Tinklalapyje pateikta į dešimt kategorijų suskirstytų daugiau nei 160 veiklų, kurios padės vadovams, jaunimui, šeimoms ir tėvams pasirinkti įvairias idėjas pagal šios amžiaus grupės poreikius ir interesus.

Veiklos, suplanuotos pasinaudojant tinklalapyje siūlomomis idėjomis, gali būti automatiškai suderintos su kuolų ir skyrių kalendoriais svetainėje LDS.org.

Tinklalapis prieinamas šiomis kalbomis: anglų, vengrų, olandų, danų, indoneziečių, ispanų, italų, kinų, korėjiečių, mongolų, vokiečių, norvegų, portugalų, rusų, samoa, tajų, tongiečių, ukrainiečių, suomių, prancūzų, švedų ir japonų.

Vyresnysis Polas B. Paiperis iš Septyniadešimties taip rašo apie naujas svetainės galimybes: „Įvairiapusiškos ir apgalvotos jaunimo veiklų programos planavimas jaunimo organizacijų vadovams dažnai sukelia tam tikrų sunkumų. Kad mūsų jaunuoliai būtų pasiruošę darbui, kurį jiems yra numatęs Dangišskasis Tėvas, jiems reikia situacijų, kurios skatintų jų dvasinį, fizinį, intelektinį ir socialinį augimą. Veiklos, tokių kategorijų kaip „Dvasinis augimas“, „Misionieriškas darbas“, „Sportas, turizmas ir poilsis gamtoje“ ar „Menas, muzika ir šokiai“, yra puikus priedas prie tų galimybių, kurias mes suteikiame savo jaunimui.“ ■

Vyresnysis Deividas A. Bednaris apsilankė Rytų Europos krašte

2014 m. gegužę vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo ir jo žmona aplankė keletą Rytų Europos krašto šalių. Apsilankymo metu vyko susitikimai su Bažnyčios nariais įvairiose krašto šalyse ir miestuose.

Pirmą kartą krašto kunigijos vadovų konferencija vienu metu buvo transliuojama per palydovą ir internetu į dešimtis maldos namų visose krašto šalyse. Kalbos vienu metu buvo verčiamos į devynias kalbas. Tai buvo padaryta su savanorių pagalba, panaudojant Informacijos ir ryšių sistemų skyriaus bei Leidybos paslaugų departamento išteklius, kas rodo ne tik Bažnyčios krašto padalinių pajėgumų padidėjimą, bet ir išaugusį kunigijos vadovų dėmesį įvykiams krašto viduje. Pasiektas aukštesnis svarbių renginių informacinio aprūpinimo lygis, ir ši sėkmė neabejotinai bus įtvirtinta ir tęsiama ateityje.

Donatas Blindarukas, Klaipėdos skyriaus prezidentas

2014 metų gegužės 31 d. Rygoje vyko ypatinga konferencija. Tai buvo istorinis įvykis, nes joje dalyvavo keletas visuotinių Bažnyčios įgaliotinių. Vienas iš jų, vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, Baltijos šalyse lankėsi pirmą kartą. Taip pat dalyvavo vyresnysis Ronaldas A. Rosbandas, vyskupas Džeraldas Kusė, vyresnysis Laris R. Lorencas, vyresnysis Gvido Senkansas, vyresnysis Aleksejus Samajkinas ir Baltijos misijos prezidentas Džefris G. Bozvelas.

Ši konferencija buvo skirta kunigijai. Susirinko vyrai, turintys kunigystę, iš trijų Baltijos šalių bei keletas brolių iš Baltarusijos. Iš Lietuvos į šį ypatingą renginį

atvyko 40 brolių. Vyresnysis Bednaris buvo pagrindinis kalbėtojas. Įdomu tai, kad šią konferenciją jis vedė klausimų atsakymu forma. Užduoti klausimus galėjo ne tik esantys salėje, bet ir stebintys ją kitose šalyse. Jie galėjo tai padaryti telefonu arba elektroniniu paštu.

Vyresnysis Bednaris mūsų klausimus palygindamas su „perlu dėžėje“ mokė, kaip atskirti, kas gyvenime yra išties svarbu. Jis kalbėjo, kad Viešpats spartina savo darbą žemėje ir mums labai svarbu neatsilikti per asmeninį įsipareigojimą ir atsivertimą. Vyskupas Kusė iš Pirmininkaujančios vyskupijos kalbėjo apie Bažnyčios augimą, dešimtinės ir atnašų panaudojimą bei sudėtingą metų skirtingų

Broliai iš Lietuvos, dalyvavę susitikime su vyresnioju Bednariu ir kitais kunigijos vadovais

pažiūrų žmonių tarpusavio santykiams. Jis akcentavo, kad dešimtinės esmė yra ne pinigai, o tikėjimas, o sunkumai žmonių santykiuose yra tikrosios narių meilės išbandymas. Vyresnysis Rosbandas iš Septyniasdešimčių prezidentūros, remdamasis DS 44:1–2, paaiškino, kad šis susirinkimas buvo surengtas pagal Dievo valią ir čia Jis išlies savo Dvasią. Jis paaiškino, kad Bažnyčia visuomet išlieka politiškai neutrali ir kad brolystė Kristuje yra svarbesnė už politines sienas. Rytų Europos krašto prezidentas vyresnysis Lorenčas kalbėjo apie meilę ir motyvaciją, apie tai, kad kiekvienas narys yra pašauktas skelbti Evangeliją ir kad kiekvienas iš mūsų turėtume stengtis dalyvauti misionierių pokalbiuose su besidominčiaisiais.

Konferencijoje išgirdome daug nuostabių dalykų, tačiau svarbiausia tai, ko mus mokė Dvasia, kuri apščiai liejosi joje. Šį susitikimą su visuotiniais Bažnyčios įgaliotiniais galime apibendrinti vieno brolio išsakyto liudijimo žodžiais: „Tai, ką išgirdome, pakeitė mano gyvenimą, į širdį atnešė ramybę ir tvirtą žinojimą, kad Dievas myli savo vaikus.“ ■

VIETINĖS ŽINIOS

Baltijos jaunimo žiemos konferencija

Vyresnysis ir sesuo Viramontes, Bažnyčios švietimo sistemos misionieriai

2014 metų vasario 14–16 dienomis Rygoje, Imantos skyriaus bendruomenės susirinkimų namuose, vyko Baltijos misijos jaunimo žiemos konferencija, subūrusi 45 jaunus dalyvius ir grupelę juos lydėjusių vadovų iš Lietuvos, Latvijos ir Estijos.

Šią konferenciją Baltijos šalių jaunimui surengė Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus

Bažnyčios Baltijos misijos vadovai, misionieriai ir įvairius pavedimus Bažnyčioje atliekantys nariai.

Konferencijoje vyko pamokos pagal Bažnyčios švietimo sistemos seminarijos programą, filmų peržiūra, bendras Šventųjų Raštų studijavimas grupėse, ypatingos dvasinės valandėlės, bendros ir atskiros vaikinų ir merginų

Bendra konferencijos dalyvių nuotrauka

veiklos ir net šokiai, o sekmadienį visi dalyvavome pamaldose.

Buvo kalbama apie pagarbą tėvams, apie tai, kaip stiprinti jaunimo tikėjimą ir kaip sutvirtinti tikinčiųjų bendruomenes ir jas išplėsti. Kai kurių užsiėmimų metu merginos ir vaikinai, pasiskirstę grupėmis, atliko praktines užduotis, imituojančias tam tikras gyvenimiškas situacijas. Nemažai dėmesio buvo skirta ir diskusijoms apie mokymąsi, gebėjimą paveikti kitus, kad nereikėtų būti veikiamiems kitų. Jaunuoliai aptarė Evangelijos temas ir krikščioniškų vertybių poveikį priimant svarbius sprendimus, stiprinant šeimas, tarnaujant kitiems ir net linksminantis.

Specialiai surengtoje pamoškoje pagal seminarijos, kurioje dalyvauja daugelis Bažnyčių lankančių jaunuolių, programą buvo aptariami Šventuosiuose Raštuose pateikti pavyzdžiai, padedantys artėti prie Dievo tarnaujant kitiems.

Kai kurie konferencijos dalyviai savo įspūdžiais panoro pasidalinti su žurnalo skaitytojais:

Megė V. iš Klaipėdos

skyriaus: Esu Bažnyčios narė 7 metus. Tai nebuvo pirmoji mano konferencija. Su daugeliu jos dalyvių jau buvau susipažinusi praeitoje konferencijoje. Visi bendravome anglų ir rusų kalbomis. Labiausiai man patiko vyresniojo Viramontes pamoka apie

pagundas šiais laikais. Ji buvo dvasinga ir pamokanti. Konferencijos pamokos priminė man, kas aš esu ir kokia turiu būti, kad galėčiau grįžti pas Dievą.

Aurelija V. iš Vilniaus

1-ojo skyriaus: Kai vykau į šį renginį, dar nebuvo Bažnyčios narė. Tai buvo pirmoji mano konferencija. Joje susiradau draugų iš Kauno ir Estijos. Labiausiai man patiko praktiniai užsiėmimai, kai reikėjo piešti dovaną mamai. Dalyvaudama konferencijoje pagilinau Evangelijos žinias ir daug ko išmokau. Taip pat man labai patiko nuosirdūs, atviri ir šilti žmonės.

Aurelija V.

Miroslav E. iš Vilniaus

2-ojo skyriaus: Man 16 metų. Pasidalinsiu pasakojimu, kurį išgirdau konferencijos Rygoje metu ir kuris man labai patiko. Kaip žinote, Afrikoje prie upių yra pavojinga. Jose gyvena

Miroslavas E.

alkani krokodilai ir aligatoriai. Vienas žmogus su gidu keliavo per dykumą ir jų automobilis sugedo. Gidas ėmėsi taisyti automobilį. Žmogus pamatė šalia esantį ežerą, aptvertą tvora, ir paklausė gido, kodėl jis aptvertas. Gidas atsakė, kad ten eiti pavojinga. Kai gidas nususuko, žmogus perlipo tvorą. Staiga iš kažkur atsirado aligatorius ir jį nusitempė. Tas aligatorius kaip šėtonas, kuris niekada nesnaudžia. Mes visi turime jo saugotis.

Justina A. iš Šiaulių

skyriaus: Konferencijoje buvome įkvėpti ruošti tapti

Justina A.

vadovais ir statyti Sionę Baltijos šalyse. Dalyvavome įvairiose pamokose. Man labiausiai patiko palapinės statymas milžiniškais kūjais kalant kuolus. Palapinė simbolizavo Sionę, o grupinis

darbas įrodė, jog kartu dirbti dėl vieno tikslo daug lengviau. Buvo daugybė kitų naudingų ir įkvepiančių veiklų, kurių metu galėjome mokytis sekti Jėzumi Kristumi ir stiprinti savo

liudijimus. Man patiko animacinis filmas apie mergaitę, kuri visą gyvenimą ieškojo šviesos ir ją rado komandiniame darbe. Be to, buvo laisvalaikis, kada galėjome laisvai bendrauti ir susidraugauti. ■

Pagalba su šypsena

Lietuvos apygardos prezidentas Denisas Grinevičius

2014 m. kovo 21 d. baigta vykdyti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Lietuvos apygardos inicijuota pagalbos nepasiturintiems akcija „Pagalba su šypsena“. Jos pavadinimas kilo iš noro parodyti pagalbos gavėjams ir patiems dalyviams, kad aukojimasis dėl kitų ir tarnavimas artimui visada susiję su teigiamomis emocijomis, o šypsena – tai universalus tas emocijas atspindintis ženklas. Buvo nutarta kviešti Bažnyčios narius pirkti ir aukoti negendančius maisto produktus, vėliau paženklinti juos akcijos lipdukais ir pristatyti paramos fondui „Maisto bankas“.

Vilniaus susirinkimų namuose buvo surinkta apie 150 vienetų pakuočių miltų, aliejaus, cukraus, konservų ir kitų produktų, kuriuos su šypsena ir meile nepasiturintiems aukojo Bažnyčios nariai. „Patys retai randame tokią galimybę, bet padėti visada norisi, tad mielai prisidėjome prie šios akcijos, – sakė viena pirmųjų akcijos dalyvių Dovilė Kuliešienė. – Išleistos kelios dešimtys litų mūsų šeimos gerovei nepadarė įtakos, ir džiaugiamės, kad galėjom kažkam padėti.“

Paskutinės akcijos dienos išvakarėse Vilniaus pirmojo skyriaus jaunimas susirinko padėti rūšiuoti paaukotus produktus, supakuoti juos į dėžes ir sukrauti į automobilį. Renginys prasidėjo malda,

po kurios pirmasis Lietuvos apygardos prezidento patarėjas Mindaugas Kucinas trumpai kalbėjo apie tarnavimo ir aukojimo svarbą. Jis pacitavo vieno iš buvusių Bažnyčios vadovų prezidento Kimbolo žodžius: „Dievas mus žino ir stebi, bet dažniausiai akimis tų, kam reikia mūsų pagalbos.“

Surinktus maisto produktus paženklinus akcijos lipdukais, Bažnyčios susirinkimų namų salėje iš maisto pakuočių ant grindų buvo sudėliota šypsena – šios akcijos simbolis. Kitos dienos rytą dėžės su produktais buvo pristatytos „Maisto banko“ Vilniaus filialui.

Tai ne pirma Bažnyčios organizuota paramos akcija Lietuvoje. Bažnyčios remiamos organizacijos „LDS Charities“ duomenimis, pateiktais svetainėje Ldscharities.org, Lietuvoje jau įvykdyti 75 skirtingi projektai: parama neįgaliesiems skirtais vežimėliais, drabužiais, maistu; pagalba taip pat teikta ir Lietuvos mokslo bei gydymo įstaigoms.

Pasaulyje vykdomi švaraus vandens, pagalbos nukentėjusiems nuocunamųjų ir žemės drebėjimų projektai. Darbo drabužiais su užrašu „Mormonų pagalbos rankos“ apsirengę Bažnyčios nariai tvarko aplinką Lietuvoje ir kitose šalyse – ten, kur reikia pagalbos su šypsena. ■

Iš pakuočių sudėliota šypsena – pagalbos akcijos simbolis

Pakuotės ženklinamos akcijos „Pagalba su šypsena“ lipdukais

Pasiruošimas sakramentui

Mindaugas Kucinas, pirmasis patarėjas Lietuvos apygardos prezidentūroje

Kartą, sėdėdamas sakramento susirinkime, pajaučiau, kad pagaliau su palengvėjimu galiu atsipūsti nuo gyvenimo rūpesčių – darbo ir finansinių problemų, pasaulio nerimo ir šurmulio, kurį sukelia mūsų trys nenuoramos vaikai, kai sekmdienio rytą ruošiamės į Bažnyčią. Žinote, kaip būna su vaikais. Pagaliau, priimdamas sakramentą, atsiribosiu nuo visko ir galėsiu reziumuoti praėjusios savaitės dvasinius išgyvenimus ir savo progresą kovojant su savo paties netobulumu.

Doktrinos ir Sandorų 59:9 rašoma: „Ir kad galėtum geriau išsisaugoti nesu-sitėpęs pasauliu, eisi į maldos namus ir atnašausi savo sakramentus mano šventą dieną.“ Labai norėjau apsivalyti ir po susirinkimo jaustis visai kitu, atgimusiu, žmogumi. Tarsi po krikšto. Argi ne tam skirtas sakramentas?

Bet jis trunka ne daugiau 10 minučių. Po sakramento laiminimo maldos dar kiek pasigrožėju savo vyresniuoju sūnumi, dalijančiu sakramentą, ir užsimerkiu, panirdamas į savo mintis. Taip, rodos, norėjau atsiprašyti Gelbėtojo už kažką, ką padaręs tą savaitę jaučiau akmenį ant širdies. Bet buvo dar kažkas: norėjau už daug ką padėkoti – už savo šeimą ir tą stebuklą, kai ateidamas į pasaulį mūsų trečiasis vaikutis išvengė jo gyvybei kilusio pavojaus. Norėjau prisiminti, ką man reiškia priimti Kristaus vardą, ir Dvasiai vedant pasirinkti naują veiksmą, kuriuo bandysiu apsiginkluoti savo pastangose tapti geresniu misionieriumi. Dar norėjau apgalvoti, kiek šią savaitę Dvasia buvo su

manimi ir ar įsakymų laikiausi taip, kaip norėčiau pats ir kaip norėtų Dievas.

Buvo sunku sudėlioti mintis. Ap-skritai, kaip tai įmanoma, jei laiko taip mažai ir tas pagarbios tylos laikas yra ne prieš apeigas, o tik po jų? Apeigos pasibaigė... Atsimerkiu ir atsidusau, kaip nesuspėjęs į nuvažiuojantį autobusą. Pamenate seną mūsų protėvių posakį: „Ruošk roges vasarą, o vežimą – žiemą“? Panašu, kad tą kartą ruoštis sakramentui suskubau paties sakramento metu, o ne gerokai iš anksto.

Prezidentas Deividas O. Makėjus sakė: „Jaučiuosi įkvėptas pabrėžti, ką Viešpats paskyrė svarbiausiu susirinkimu Bažnyčioje, ir tai yra sakramento susirinkimas. Jei deramai ruošiamės sakramentui, galime pakeisti savo gyvenimą.“

Visi mes skirtingi, ir kiekvienas turėtų atrasti savo būdą, kaip kiekvieną dieną gali ruoštis sakramentui. Dažniausiai yra taip, kad dienos metu stengiuosi gyventi dorai, siekdamas laikytis Dievo įsakymų, atlikti savo pareigas šeimoje ir Bažnyčioje. Kartais Raštus skaitau ryte, kartais vakare, bet tai man ir jums būtina daryti kasdien. Vakare prieš miegą yra pakankamai laiko (palyginus su 10 minučių sakramento apeigų) – pasimeldęs galiu apgalvoti, kaip praėjo diena, ar jai pasibaigus neliko pilkų nuosėdų ant širdies, atsiprašyti Viešpaties, jei ką padariau ne taip, pagalvoti apie savojo misionieriško darbo spartinimą, svajones, dvasinius klausimus, pasistengti apgalvoti ir tuos atvejus, kai pykau ant kitų, ir jei nejaučiu,

Mindaugas Kucinas su žmona Alina ir sūnumis Timu, Artūru ir Aidu Motiejumi

kad atleidau, pasvarstyti, ko nepadariau, kas trukdo.

Mormono 9:29 rašoma: „Žiūrėkite [...] kad neprii tumėte Kristaus sakramento nevertai; bet žiūrėkite, kad viską darytumėte būdami verti, ir darykite tai Jėzus Kristus, gyvojo Dievo Sūnaus, vardu; ir jeigu tai darysite ir ištvėrsite iki galo, jokiū būdu nebūsitate išmesti laukan.“

Tiems, kas turi vaikų, šeštadienis turėtų būti labai svarbi diena. Jei dar šeštadienį nesuruošite vaikams drabužių, jei iš anksto neparuošite pusryčių arba nerasite lengvo būdo juos pateikti sekmadienį, jei negulsite miegoti pakankamai anksti, kad sekmadienį pabustumėte žvalūs ir nepikti 2–3 valandas prieš susirinkimą, jei iš anksto nebūsitate pasiruošę kitiems sekmadienio reikalams bažnyčioje (pamokoms, pokalbiams)..., sekmadienio ryte visa tai užgrius jus kaip nepasirengusį alpinistą sniego lavina, ir tokiu atveju, net jei ir rengėtės sakramentui visą savaitę, pyktis, barniai ir susierzinimas vėluojant gali išvyti visas geras mintis, tikslus, klausimus ir jausmus, kuriuos taip kruopščiai kaupėte.

Sakramento susirinkimui reikia šiek tiek planavimo ir deramai jam ruoštis kasdien. Ir tada, kaip sakė prezidentas Makėjus, galėsime pakeisti savo gyvenimą. ■

Šeimos namų vakaras

Skaistė Makslakhti-Tolstosheev, Šiaulių skyrius

Bažnyčios prezidentas Haroldas B. Ly yra pasakęs, kad pats svarbiausias mūsų vykdomas Viešpaties darbas yra tas, kurį darome savo namuose. Todėl šeimos vakarą visada suprasdavau kaip vakarą, kur pamokslaujama, mokoma ir viskas atliekama su meile.

Prie Bažnyčios prisijungiau būdama 17-kos, taigi gyvenau su tėvais. Jie niekuomet neprieštaravo mano norui būti Bažnyčios nare, bet daug kartų leido suprasti, kad tai nėra kelias, kuriuo jie patys kada nors eis.

Nuo pat pradžių aš uoliai „dirbau“ su savo tėvais ir daugiausiai vilčių dėjau į šeimos vakarus. Kaip ir reikėjo tikėtis, jie vis labiau priešinosi. Aš bandžiau versti juos klausytis mano maldų, o jie nusprendė dalintis savosiomis. Kai kalbėdavau apie mūsų Bažnyčios doktrinas, jie pasakodavo apie doktrinas, pagal kurias patys gyveno, o tai buvo pasaulio malonumai. Mes niekada nesipykdavome, bet vis tik kiekvienas likdavom prie savo nuomonės. Laikui bėgant, pradėjom ieškoti kompromisų, o, tiksliau, tai aš taikydavausi prie jų: šeimos vakaras buvo mano pagrindinė iniciatyva, bet ji po truputį pradėjo blėsti. Vis sunkiau buvo surinkti visus kartu pirmadienio vakarą. Nusprendėme perkelti juos į sekmadienio vakarą, kai mūsų namuose lankydavosi tėvų draugai. Nepastebimai šeimos vakarai mūsų namuose išnyko. Kartu pasitraukė ir viltis, kad mano tėvai pasikeis.

Po kurio laiko pradėjau dalyvauti Bažnyčioje rengiamuose šeimos vakaruose, juk taip buvo daug paprasčiau. Nereikėjo jokių pastangų, tik noro būti su kažkuo. O misionieriai visuomet žinojo, kaip mes galime smagiai praleisti laiką.

Dabar mes su vyru abu esame Bažnyčios nariai. Turime vaikus, kuriuos galime mokyti Evangelijos ir kurie kiekvieną vakarą noriai leidžia laiką su

mumis. Taigi mano noras ir įkvėpimas klausyti pranašų vėl atgijo. Mes su vyru pradėjome rengti šeimos vakarus ir mokyti savo vaikus Matias'ą (3 m.) ir Magnus'ą (2 m.), kaip maldoje laiminti maistą – laiminti kiekvieną dieną. Mokome apie tai, kas yra Dievas ir kad Jis myli juos.

Žinoma, yra ir tokių vakarų, kai atrodo, kad jie nieko nesupranta ir nori tik žaisti. Dabar suprantu, kaip iš tikrųjų Dievas mus myli ir kiek daug Jis atidavė dėl mūsų. O to mane išmokė mano vaikai. Jie ir toliau moko mane ir mano tėvus.

Dabar kaskart, kai esame tėvų namuose, mano vaikai prašo jų melstis ir palaiminti maistą. Kaip smagu matyti, kad seneliai niekada neatsisako! Tai pavyko ne iš karto, tačiau svarbiausia, kad mano vaikai išmokė juos melstis.

Supratau, kad ne genai mus paverčia šeima – tai padaro meilė. Ir Evangelijos galime mokyti tik su meile ir tuos, kuriuos mylime. Šeimos vakaras – tai laikas, praleistas tarpusavio meilėje. Taip mes tampame šeima. Aš be galo myliu savo šeimą, ir tai niekada nepasikeis. Žinau, kad su Dievu viskas įmanoma. ■

**Sesuo Skaistė
su vyru Antii
ir sūnumis
Matias'u ir
Magnus'u**

Mano atsivertimo istorija

Birutė Girskienė, Kauno skyrius

Viename filme mačiau epizodą, kaip dvasininkas iš fontano ištraukia akmenuką, kitu jį perskelia ir rodo, sakydamas: „Jis gulėjo čia, vandenyje, šimtmečius, bet viduje visai sausas. Jėzaus Kristaus Evangelija pasaulyje yra jau daugiau kaip 2000 metų, bet kiek daug širdžių ji nepasiekia (jos vis dar *sausos*).“

Prieš 20 metų panašiai *sausas* buvo ir mano širdis. Lankiau kitą bažnyčią, nes suvokiau, kad mano amžiaus žmogui reikia kažko daugiau nei vien pasaulietinių dalykų, tačiau mano religija buvo sekmadieninė. Uždariusi bažnyčios duris, visą savaitę neprisimindavau Dievo, nesimeldžiau, neskaičiau Raštų. Jaučiausi neverta, kad Dievui rūpėtų mano kasdienis gyvenimas, mano rūpesčiai, išgyvenimai, troškimai. Turiu gyventi dorai, būti sąžininga, o su Dievu atsiškaiysiu anapus.

Kokia esu palaiminta, kad Dangiškasis Tėvas suvedė mane su misionieriais, jiems pirmą dieną atvykus į Kauną, 1993 m. liepos 11 d. Tą pačią dieną Kauno menininkų namuose įvyko pirmasis sakramento susirinkimas.

Mano siela buvo ištroškusi ir mokoma nuostabių misionierių atsivėrė Evangelijai. Uoliai

mokiausi, nes misionieriai, ypač vyresnysis Dobs'as, padėjo suprasti, kas yra Jėzus Kristus ir ką Jis dėl mūsų padarė, tačiau, kai turėjau atsakyti misionieriams, ar sutinku priimti krikštą, išsigandau. Kaune nebuvo nė vieno nario, kad pamatyčiau ir suprasčiau, kas manęs laukia. Draugai ir giminės buvo susirūpinę: „Amerikiečiai atvažiavo ir išvažiuos, o ką tu darysi išdavusi tėvų tikėjimą...“

Nusprendžiau klausti Dangiškojo Tėvo, ką turėčiau daryti. Kaip mokė misionieriai, savo kambarėlyje puoliau ant kelių ir išliejau Jam visą savo širdį. Verkiau ir dėkojau, meldžiau atleidimo už gyvenimo klaidas ir klausiau, ar tikrai Mormono Knyga yra Dievo žodis. Įvyko tai, kas pakeitė mano gyvenimą visam laikui. Mane užliejo nežemiška ramybė, palaima, džiaugsmas, begalinės Dievo meilės jausmas – Jis žino, kas aš esu, ir myli mane, Jam rūpi mano likimas, net mano kasdienybė. Ašaros nudžiuvo, ir atsistojau jau tvirtai žinodama, kad tikrai

B. Girskienė

Mormono Knyga yra Jo žodis mums. Tai reiškia, kad ir visas kitas mokymas teisingas, kad Džozefas Smitas yra Dievo pranašas, o tai, ką pasakys pasaulis, visai nesvarbu – aš žinau tiesą ir negaliu jos išsižadėti. Branginu

tą žinojimą, kurį Dangiškasis Tėvas įrašė į visas mano ląsteles, jis mano stiprybė ir mano laimė. Stengiuosi visai būdais stiprinti savo liudijimą ir tikėjimą.

Pasikrikštijau po pusės metų, 1994 m. sausio 22 d. Didžiausias stebuklas, pakeitęs manąjį gyvenimo supratimą, yra žinojimas, kad Dievas yra Meilė, kad meilė turi būti ir visų mano darbų bei poelgių motyvas.

Meldžiu Dangiškąjį Tėvą palaiminti visus kada nors tarnavusius ir tarnaujančius misionierius, kurie neša pasauliui Gerąją Naujieną – meilės žinią. Visa širdimi tikiu ir žinau, kad Mormono Knyga yra Dievo žodis, kad Jėzus Kristus yra mano Gelbėtojas ir kad Jis niekada nepaliks, neapleis. Žinau, kad suklydusi galiu atgailauti, pasitaisyti ir su viltimi eiti pirmyn. ■